

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/4/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611207656
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1611207656.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Zuzany Mališovej v právnej veci navrhovateľky: L. S., J.. XX. XX. XXXX, G. I. W.. Č.. XXX/XX, S., zastúpená advokátkou: JUDr. Marta Vícenová, Záhorácka ul. č. 5478/15B, Malacky, proti odporkyni: L. N., J.. XX. XX. XXXX, G. S. X. Č.. XXX, o zaplatenie istiny 1. 918, 61 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 29. októbra 2013, č. k. 5C/69/2012 - 84, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľke 1. 918,61 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 58,61 eur od 16. 10. 2010 do zaplatenia, zo sumy 232 eur od 16. 11. 2010 do zaplatenia, zo sumy 236 eur od 16. 12. 2010 do zaplatenia, zo sumy 232 eur od 16. 01. 2011 do zaplatenia, zo sumy 232 eur od 16. 02. 2011 do zaplatenia, zo sumy 232 eur od 16. 03. 2011 do zaplatenia, s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 232 eur od 16. 04. 2011 do zaplatenia, zo sumy 232 eur od 16. 05. 2011 do zaplatenia, zo sumy 232 Eur od 16. 06. 2011 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 115 eur ako náhradu súdneho poplatku na účet navrhovateľky vedený v W. G. N., M..N., č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX a trovy právneho zastúpenia vo výške 212,98 eur na účet advokátky Z.. S. I., AK N. N. L. XXXX/XXB, S., vedený v W. G. N., M..N., Č.. Ú.. XXXXXXXXXXX/XXXX, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň rozhodol o vrátení preplatku súdneho poplatku v sume 11 eur, po právoplatnosti rozsudku cestou Daňového úradu Bratislava, navrhovateľke. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, § 7 zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, § 44 ods. 1 veta prvá, 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne dôvodnosťou podaného návrhu, keď mal vykonaným dokazovaním preukázané uzavretie Zmluvy o nájme nebytových priestorov a platbách za služby spojené s užívaním týchto priestorov v „Dom obchodu a služieb AFK“, Záhorácka 30, 901 01 Malacky dňa 28. 12. 2007, predmetom ktorej bolo prenechanie obchodného priestoru na druhom nadzemnom podlaží vpravo o rozmeroch 26, 32 m2, za účelom zriadenia obchodnej prevádzky odporkyni, keď výlučnou vlastníčkou tohto priestoru bola navrhovateľka s tým, že odporkyňa sa v článku V. v bode 5 nájomnej zmluvy zaviazala platiť nájomné vo výške 7.000,- Sk (232,36 eur) mesačne, avšak nájomné riadne a včas neplatila, keď za mesiace október až december 2010, mesiace január - jún 2011 nájomné neuhradila vôbec alebo v predpísanej výške, čím jej vznikol dlh vo výške žalovanej istiny. K argumentácii odporkyne tvrdiacej, že zrejme má uhradené nájomné, ktoré mala navrhovateľke platiť, avšak sa nemôže dostať k svojim vlastným dokladom, ktorými by to mohla preukázať, keďže ju navrhovateľka dala z prenajatých nebytových priestorov, v ktorých mala aj svoje rôzne osobné veci a aj doklady vypratať uviedol, že bolo povinnosťou odporkyne svoje tvrdenie

preukázať s tým, že pokiaľ by odporkyňa skutočne uhradila navrhovateľke dohodnuté platby, mala možnosť to preukázať napríklad výpismi z peňažného ústavu, čo sa dá zabezpečiť aj dodatočne, avšak odporkyňa žiadny takýto dôkaz neprodukovala a ani nenavrhol. Uviedol, že navrhovateľka konkrétnymi dokladmi preukázala, v ktorom období odporkyňa a v akej výške jej nájomné uhradila a za ktoré obdobie je jej dlžná a zároveň poukázal na ustálenú judikatúru procesnej zásady „nemožno preukázať, čo sa nestalo“ s tým, že platí, že ak niekto v spore určitú skutočnosť tvrdí, má ohľadom existencie tejto skutočnosti i dôkazné bremeno a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 02. 2010, z ktorého vyplýva, že „Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho-ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze. V takomto alebo podobnom prípade je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že pôžičku už vrátil“. Rozhodnutie o priznaní príslušenstva k žalovanej istine odôvodnil právne ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a vecne omeškaním odporkyne s plnením peňažného dlhu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom navrhovateľky v konaní, ktorej priznal právo na náhradu trov konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 115 eur a z trov, ktoré vznikli na jej právnom zastúpení za dva úkony právnej pomoci, prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie zo dňa 28. 09. 2011 - návrh na zmenu petitu á 81, 33 eur, 2 á 7, 41 eur režijný paušál + 20% DPH.

Proti tomuto rozsudku podala odporkyňa v zákonnej lehote odvolanie a nakoľko neobsahovalo zákonné náležitosti v zmysle § 205 ods. 1 O. s. p., bola uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 13. októbra 2014, č. k. 5C/69/2012 - 88 vyzvaná na odstránenie väd odvolania, a v podaní zo dňa 06. 11. 2014 uviedla, že navrhovateľka si dlh na nájomnom vymyslela, avšak nemá ako svoje tvrdenie preukázať. Uviedla, že jej dlh predstavuje sumu 464 eur s tým, že jediným dokladom, ktorým disponuje je rozhodnutie od polície, odfotený odkaz navrhovateľky na dverách prenajatého nebytového priestoru, paragón, na ktorom je pečiatka navrhovateľky, podpis, druh a cena tovaru, ktorý predávala s tým, že navrhovateľka je jej dlžná sumu 2. 895, 90 eur za veci, ktoré sa nachádzali v ňu prenajatom priestore a ktoré navrhovateľka vyhodila.

Navrhovateľka sa k odvolaniu odporkyne, ktoré bolo jej právnej zástupkyňi doručené dňa 25. 11. 2014, nevyjadřila.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01.06.2014, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. októbra 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým návrhu navrhovateľky vyhovel.

Podľa § 122 ods. 1 O. s. p., dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O. s. p., vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Požiadavka, že v občianskom súdnom konaní musí súd vychádzať zo skutočného stavu veci je vyslovená tak v Ústave SR, ako i v jednotlivých ustanoveniach O. s. p. (§ 120 ods. 1 a 2, § 125, § 153 a pod.) a vyjadruje základnú zásadu občianskeho súdneho procesu, t. j. zásadu materiálnej pravdy. Pojem skutočný stav veci je totožný s pojmom objektívna realita, ktorá s prejednávanou vecou súvisí a tvorí predmet konania. Zásada materiálnej pravdy teda znamená to isté ako zásada objektívnej pravdy. Je totiž procesnou požiadavkou, aby poznatky súdu o skutočnostiach boli v súlade s objektívnou realitou, pričom pojem skutočný stav veci je totožný s výrazom rozhodné skutočnosti (§ 79 ods. 1, § 101 ods. 1 a § 157 ods. 2, § 133 O. s. p.). Pre poznávaciu činnosť súdu o skutočnostiach dôležitých pre rozhodnutie, teda i pre procesné dokazovanie sú vždy nutné tvrdenia o takých skutočnostiach. To vyplýva z toho, že sa v procese dokazuje súdu pravdivosť tvrdenia o takých skutočnostiach, o ktorých sa súd dozvedá z prednesov účastníkov, z vykonaného dokazovania ako i inými možnými spôsobmi, pričom zákon účastníkom ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). V prípade, ak žalovaný obranou uplatňuje nejaký nárok alebo námietky, ktoré činia žalobu žalobcu právne nedôvodnou, dostáva sa žalovaný do rovnakej pozície ako žalobca (reus excipiendo fit actor) a má povinnosť tvrdenia i dôkaznú a v tomto rozsahu i dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno totiž pojmovo môže zaťažovať iba toho, koho môže postihnúť nepriaznivý dôsledok za to, že určité rozhodné tvrdenie nebolo dokázané.

Aby súd mohol rozhodnúť o veci samej, musí najskôr zistiť skutkový stav, tento zistiť predovšetkým prostredníctvom vykonávaných dôkazov (§ 153 ods. 1 O. s. p.) a následne cez ich hodnotenie podľa svojej úvahy, a to ako jednotlivo, tak aj v ich vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota vážnosti (dôležitosti) a súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenie, ktoré v konaní vyšlo najavo.

V ústavnoprávnej rovine platí, že právo na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) obsahuje zásadu „rovnosti zbraní“ v civilnom procese, ktorá zahŕňa aj povinnosť znášať dôkazné bremeno, ktorá ťaží účastníka konania. Neprimeraná povinnosť znášať dôkazné bremeno môže zapríčiniť, že konanie ako celok nie je možné považovať za spravodlivé. Zákonná úprava dokazovania v civilnom procese spadá pod všeobecný princíp rovnosti účastníkov konania. Zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O. s. p., v zmysle ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Táto zásada sa premieta aj v ďalších ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. V procese dokazovania (§ 120 O. s. p.) vo všeobecnosti platí, že účastník konania má povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkaznú povinnosť (dôkazné bremeno). Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktoré dopadá na toho účastníka, v záujme ktorého je, aby určitá skutočnosť, rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná, teda aby ju súd uznal za pravdivú.

Významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov (§ 132 O. s. p.) zohráva vnútorné presvedčenie súdu. Toto presvedčenie nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity a jej kontrola sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku

upraveného v § 157 ods. 2 O. s. p, pričom z formulácie § 132 O. s. p. je možné vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napríklad prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec.

Všeobecný súd je pri hodnotení dôkazov viazaný tiež skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná tiež požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi.

V občianskom súdnom konaní súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O. s. p.). Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí teda predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu - dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie".

Súd prvého stupňa dôsledne riadiaci sa vyššie uvedeným výkladom dospel k správne právnemu záveru, že odporkyňa v konaní dôkazné bremeno neunesla, keď naopak navrhovateľka právne relevantným spôsobom dôvodnosť svojho návrhu preukázala, keďže povinnosťou odporkyne v tomto konaní bolo preukázať ňou tvrdenú skutočnosť, že navrhovateľke nie je návrhom uplatnenú istinu dlžná, t. j., že jej dlh na nájomnom v zmysle platne uzavretej nájomnej Zmluvy o nájme nebytových priestorov a platbách za služby spojené s užívaním týchto priestorov v „Dom obchodu a služieb AFK“, Záhorácka 30, 901 01 Malacky dňa 28. 12. 2007 nevznikol, nakoľko platila nájomné riadne a včas a najmä v zmluvne dohodnutej výške.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením odporkyne, že uniesť dôkazné bremeno v konaní nemohla, t. j. preukázať, že jej dlh na nájomnom vo výške žalovanej istiny neexistuje, nakoľko všetky listinné dôkazy, ako aj osobné veci jej navrhovateľka neumožnila z prenajatého priestoru zobrať, nakoľko ako správne uviedol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, odporkyňa mala možnosť svoje tvrdenia preukázať, napr. výpismi z jej účtu vedenom v peňažnom ústave a pokiaľ zaplatila nájomné v hotovosti a bol jej navrhovateľkou vystavený príjmový pokladničný doklad, bolo jej povinnosťou v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka (generálna prevencia) si zachovať taký stupeň opatrnosti, aby údajnej strate všetkých jej účtovných a daňových dokladov nedošlo.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. , odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď odporkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si právo na ich náhradu neuplatnila a v odvolacom konaní jej ani žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.